

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Regia Via Crvcis

Haeften, Benedictus van

Antverpiæ, 1635

Ad Pivm Lectorem Sev Viatorem Præfatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46093](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46093)

A. D.
 PIVM LECTOREM
 SEV
 VIATOREM
 PRÆFATIO.

AELESTEM, exul homo
 & peregrine, inquiris pa-
 triam? REGIA huc CRV-
 CIS ducit VIA. Quam, ne
 vagus forsitan & incertus
 oberrares, diuinus Ductor Doctorque, qui
 regnavit à ligno, suis olim calcavit pedibus,
 inculcavit sermone, signavit Sanguine.
 Hanc denuò tibi sub eius personâ proponi-
 mus, & utcumque exponimus. Sequere,
 Viator, praeuntis vestigia, & exhortantis
 verba libenter excipe. Si quis, inquit, vult Luc 9, 23.
 post me venire, abneget semetipsum,
 & tollat CRUCEM suam quotidie,
 & sequatur me.

** 2

Hoc

Sur. in Vi-
ta, 29. De-
cembris.

Hoc Opusculi huius argumentum, hoc
Hodopœicon regni cœlestis, & iti-
nerarium est vitæ æternæ. Sententiam
hanc cum ex Euangelio sanctus legisset
Ebrulphus, attentiusque apud animum
suum, quam vulgò solemus, considerasset;
non insuper habendam ratus est conditio-
nem, quam non homo Rex, sed Deus offer-
ret. Mox igitur aula Regis Gallie, con-
iugi, liberis, opibus & clientelis vale
ultimum dixit, Anglòque duce in solitudi-
nem sese abdidit, verus Crucifixi IESU
futurus discipulus. Hac ipsa verba cum
beato Siluestro (qui Monachorum Siluestri-
norum sub Regulâ sancti Patris Benedicti
deinde fundator fuit) aliquando occurris-
sent, faciliè ei persuaserunt, vt relicto sæ-
culo eremum peteret, vbi vigiliis, oratio-
nibus, ieiuniisque deditus, crudas tantum
herbas in cikum sapius adhibebat. Fuit
et vir quidam Religiosus in paucis; cuius
(vt Granatensis testatur) continuum stu-
dium, sententiam hanc diligenter expende-
re: adeò enim illi placebat, dicere vt sole-
ret,

Gran. in
Catechif.
maiore
lib. 3. c. 20.

ret, librum se conscripturum, cuius singulas paginas his CHRISTI insigniret verbis: Intelligebat scilicet, iis omnia contineri quae ad salutem necessaria. Votum hoc viri verè pii secuti, eadem Redemptoris nostri verba pro modulo nostro illustravimus; ipso illo fine, quo ab eo prolata.

Ipsam proinde CHRISTVM cum Staurophilâ eiusque sororibus dialogismi formâ differentem introducimus. Hanc enim et Platonem, et Tullium, et ex S. S. Patribus Augustinum, Chrysostomum, Magnum Gregorium, aliosque admississe constat: quin et ipse Spiritus sanctus amoris illud Epithalamium dramatico flore depinxit.

Gratiora nempe solent esse colloquia, quam perpetui libri. Condimenta namque ac pigmenta multa adhiberi queunt: continuatae tractus uniformis orationis, haud rarò strigosus est; aut aequalitate, succedentiumque catenatâ sententiarum similitudine tædium parit sæpenumerò. Et hac causâ versiculi et imagines insertæ, ut horrorem, quem

Scaliger
Exercit.
108. in
Cardan.

CRUX & tribulatio adferre solent, aliquosque feriant, & Lectorem nonnihil oblectent.

Lucret.
lib. 1. de
Rer. nat.
& iterum
lib. 4.

— Veluti, inquit, ille, pueris absynthia
tetra medentes

Cum dare conantur, prius oras pocula circum

Contingunt mellis dulci flauoque liquore.

Exempla sparsim miscuimus, ut Viatores nostri in hoc itinere comites, imò & duces habeant, quorum insistant vestigiis.

Seneca
Epist. 6.

Semper enim homines amplius oculis quam auribus credunt. Longum iter est per præcepta, breue & efficax per exempla. Nam ideo Deus Sanctos tribulari permittit, ut reliqui in grauia incidentes, sufficientem mitigationem & consolationem habeant, in eos respicientes. Scriptura sacra hæc vox est:

Chrysoft.
Hom. 1.
ad Pop.
Antioch.

Tob. 2, 12.

Hanc tentationem ideo permisit Dominus euenire Tobia, ut posteris daretur exemplum patientiæ eius, sicut & sancti Iob.

Dicendi

Dicendi porrò character hîc varius est,
 & esse etiam debuit. Cùm enim inuen-
 tio tota & ordo à nobis sint, verba ta-
 men & sententias variè conquisiui-
 mus, à Scripturâ in primis sacrâ, &
 Auctõribus priscis & recentibus. Nec
 verò nudas aut sparsas sententias dedi-
 mus; ne diffluerent, & esset, quod di-
 citur, arena sine calce: sed eas aut inter
 se utcumque vinximus, aut interdum
 velut cæmento quædam commisimus
 nostrorum verborum. Ad summam,
 vt Phrygiones è variij coloris filo vi-
 num aliquod aulæum formant: sic
 nos è mille aliquot particulis vnifor-
 me hoc & cohærens corpus. Quæ
 autem CHRISTO hîc tribuuntur, non ea
 maioris censei debent auctõritatis, quàm
 fides mereatur eorum, quos ad marginalem
 citamus oram.

Non me fugit, Auctõrès bonos, quæ
 veteres quàm Neotericos, in hac argumento
 multa & bona scripsisse, & benè; hos
 ego à longè subsequi conatus sum, non

• * * 4 • assequi:

Lips. Præ-
 fat. ad
 Polit.

Sueton.
 Calig.

Gregor.
Nyllen.
Orat. ad-
uerf. Fœ-
nerat.

assequi: nec alia scribere volui, sed aliter, nullo aliorum detrimento. Nam & onerariam nauem, quæque millenis mercibus referta hinc inde impellitur, sequitur exigua quædam cymbula, idem secans æquor; virisque athletico more & ritu depugnantibus, eadem lege digladiantur & pueri. Sed & vniuersè utile est, plures à pluribus fieri libros diuerso stylo, non diuersâ mente, etiam de quæstionibus eisdem; vt ad plurimos res ipsa perueniat, ad alios sic, ad alios autem sic.

Aug. lib. I.
De Trinit.
cap. 3.

Ceterum ne quis fortè mihi illud obieciat: Vbi est fortitudo tua, patientia tua, & perfectio viarum tuarum? lubet humillimam vetusti Scriptoris in simili causâ protestationem pro me adscribere.

Tertull.
lib. De
Patient.
cap. I.

Confiteor ad Dominum Deum, factis temerè me, si non etiam impudenter, de CRUCE & patientiâ componere ausum, cui præstandæ idoneus omnino non sum, vt homo nullius boni:

ni: *vereorque*, ne dicta factis deficientibus erubescant. Atque ~~ut~~ erubescere istud, remedium ferat, ut pudor non exhibendi; quod aliis suggestum imus; exhibendi fiat magisterium! Itaque velut solatium erit, disputare super eo quod frui non datur, vice languentium, qui cum vacent à sanitate, de bonis eius tacere non norunt. Itaque miseris ego, semper æger caloribus impatientiæ, quam non obtineo patientiæ sanitatem, & suspirem, & inuocem, & perorem necesse est.

